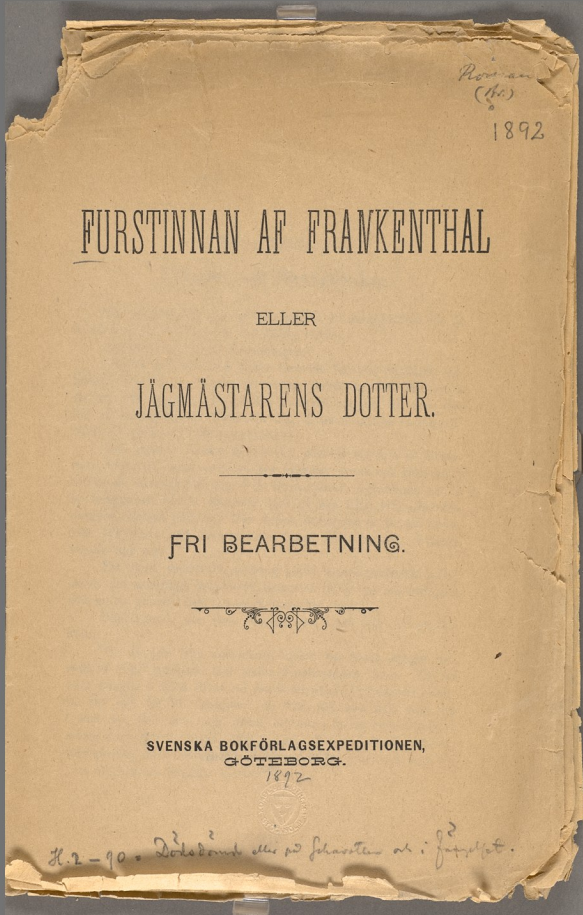

Furstinnan af Frankenthal eller jägmästarens dotter :

Tryck 59 D Br.

Tillkomstår 1892

Digitaliserad år 2015

National Library
of Sweden

Roman
(No.)

1892

FURSTINNAN AF FRANKENTHAL

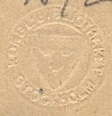
ELLER

JÄGMÄSTARENS DOTTER.

FRI BEARBETNING.

SVENSKA BOKFÖRLAGSEXPEDITIONEN,
GÖTEBORG.

1892

H. 2 - 90 - Dotsdand eller på skavotten av i Jägersköt.

GÖTEBORG.
TRYCKT HOS C. R. HOLMQVIST.
1892.

FÖRSTA KAPITLET.

Åklagare och förbryterska.

En fängelsecell i kvinnoafdelningen är skådeplatsen för de händelser, med hvilka vår berättelse börjar.

Klockan var tio på förmiddagen.

Genom det lilla med galler försedda fönstret inträngde solljuset. Med mild, lifgifvande värme sänkte sig den himmelska strålen allt djupare ned på den mörkgrå väggen, till dess den föll på en ung flickas skimrande hår, hvilken satt på en låg träbänk, försjunken i själfbetraktelser.

Den gyllene strålen gräfde och borrhade sig in i de silkeslena lockarne, som omgäfvade den fångnas panna och tinningar; smekande darrade han bland de långa sänkta ögonhåren, på de af bekymmer blekta kinderna och på den lilla, tätt tillslutna munnen, liksom ville han från denna bortkyssa de skarpa linier, som bekymmer och smärta hade dragit kring honom. Flickan rätade upp sig.

Ett djupt, smärftfullt andetag höjde hennes svällande bröst, under det samtidigt ögonhåren långsamt lyftes upp och afslöjade den milda glansen hos hennes himmelsblå ögon.

Hopläggande sina små, fina händer, sjönk hon ned på sina knän.

”O, du ljus från himmelens höjder, var tusen gånger helsadt af mig!” utropade non under frambrytande tårar. ”Väl för sista gången i detta lifvet har jag besök af din förtjusande stråle. O, var och förblif välsignad, du kära sol, som med moderlig trohet ler ned mot mig arma, olyckliga flicka, som oskyldigt måste darra för en grym, blodig död! Haf tack för din kärlek, som så ofta med himlaljuset äfven nedsänder tröst och lugn till mitt af sorg sönderslitna hjerta!”

Hon pressade båda sina händer mot bröstet, hvarur en smärtfull suck uppsteg.

”Rättvise skapare, hvarmed har jag förtjent denna förfärliga lott? Liksom jag fordom som barn fick upplyfta mina händer, ögon och mitt hjerta oskyldigt och fromt mot dig, så var jag också lycklig öfver att kunna göra det som kvinna. Aldrig fann det onda, aldrig en oren begärelse insteg i mitt bröst. Och dock har jag fått på min lott detta gränslösa elände, som eljest blott kan falla på den uslaste menniska.”

Snyftande tystnade hon och tryckte sina händer mot de af strida tårar öfersvällande ögonen.

”Sedan olyckan kom öfver mig, hafva alla vändt sig från mig”, fortfor hon i en ton af utesäglig smärta. ”Alla, som älskade mig, alla, som visade mig —”

Plötsligt tystnade hon och grep ned i sin barm.

Ett glänsande föremål blixtrade i hennes hand.

Det var en guldmedaljong, som hon nu öppnade. En förminskad bröstbild af en ung man blef synlig.

Den innerligaste kärlek framlyste ur hennes sjäfulla blick, då hon fäste den på det säkerligen för hennes hjerta kära porträttet. Derpå tryckte hon det länge och innerligt till sina konvulsiviskt ryckande läppar.

”Så skall jag då aldrig, aldrig återse dig, min älskade Edmund!” snyftade hon. ”Din sköna blick, ditt ljufva ord hafva uppväckt de saligaste känslor i mitt hjerta. Du dyre var det, som lärde mig att älska det, som är värdt kärlek! Ack, blott en enda gång ännu skulle jag vilja se dig, blott en enda gång se in i ditt kära, trogna öga och derpå utan grämelse skiljas från en verld, som ej har något hem för oskulden!”

Ånyo förde hon den lilla bilden till sina läppar och tryckte den full af ömhet till sitt hjerta.

”Men hvar du än må uppehålla dig, min Edmund, tänker du säkert på mig, din olyckliga, öfvergifna flicka. Du har ju svurit mig evig trohet, och jag känner närvaron af din ande, din kärlek! — Men skulle min död bedröfva dig, då — förlåt då mig, den oskyldiga orsaken till din bedröfvelse! — När jag blifvit borttryckt från jemmerdalen, skall jag bedja den käre guden, att han måtte vedergälla dig för all den tröst, som jag fått af dig, för allt det sköna och goda, som jag mottagit genom dig! Och nu, farväl, min Edmund, blif lycklig!”

Ännu en gång tryckte hon den dyra bilden till sina läppar, tillslöt derpå medaljongen och lät den åter glida ned i barmen. Afskedet togs med en så rörande innerlighet, att man skulle kunnat tro, att hennes hjertas älskade vore kroppsligen närvarande.

Den olyckliga låg ännu af smärta nedsjunken på sina knän, då steg läto höra sig ute i korridoren.

En nyckelknippa skramlade, tvärslån utanför dörren föll till golvet. I nästa ögonblick öppnades celldörren, och en gammal fångvaktare visade sig vid ingången.

"Fröken Hellmuth!" ropade han med djup basröst.

Hon reste sig hastigt upp, borttorkade tårarne från sina kinder och gick derpå mot tjänstemannen. — Nu först visade det sig, att hon var stor och smärt och hade en synnerligen ädel hållning.

En enkel, mörkfärgad klädning slöt tätt om hennes härliga kroppsformer, som visade en retande fyllnad och rundning.

Och såsom hon nu stod der, omstrålad af solljuset, stor, majestätisk, med de bleka, englarena dragen fulla af sorg, med ett smärtsamt, vemodigt leende på de konvulsiviskt darrande läpparne; då kunde man i sanning glömma, att hon var hemfallen åt skarprättarens yxa, att hon var en lifdömd synderska.

Nästan svärmiskt riktade hon sin sköna blick på tjänstemannen.

"Hvad står på, herr uppsyningsman?" frågade hon, då denne teg liksom förläget.

"Ni skall komma till allmänne åklagaren i samtalsrummet", sade han med skarp röst, i hvilken man dock kunde iakttaga en viss mjukhet.

"Till allmänne åklagaren?" återupprepade beklämd den fångna, och en dödlig blekhet for öfver hennes kinder.

"Ja, fröken Gisela!"

"Så är då väl mitt öde bestämdt afgjort?" hviskade hon, full af räddhåga för det kommande.

Uppsyningsmannen hostade lätt.

"Kanhända — sannolikt; säkert vet jag det icke", sade den rättframme gamle, i det han steg åt sidan, då den olyckliga gick ut i korridoren.

Hade hon kunnat se, huru egendomligt det ryckte i munvinklarne under hans gråa mustascher, då skulle hon blifvit

öfvertygad om, att den gode gubben visste mera om hvad som väntade henne, än han hade mod att säga.

Under fem månaders tid hade han haft uppsigt öfver denna fånge och efter hand lärt sig att hålla af henne så mycket, som om hon vore hans egen dotter. Mera än hennes skönhet och behag hade hennes naturliga älskvärdhet vunnit hans gamla hjerta, och helt och hållet intagit det för henne.

Ofta måste hans dotter Klara gå till den "täckta blondinens" cell med en skål kraftsoppa eller doftande mokka, och då han derpå sjelf kom, och hon med sin lilla späda hand fattade hans grofva och försäkrade honom, i det hon riktade sina gazellögon på honom, att det åter hade smakat mycket bra, då råkade alltid hans buskiga ögonbryn jemte de grå mustascherna i en ganska misstänkt rörelse.

Och då hon — den täckta blondinen — en gång ånyo tryckte hans hand och uttalade sitt beklagande öfver att hon väl aldrig mera skulle komma i tillfälle att vedergälla honom för hans välgeringar, då blef det så varmt i hans gamla, trogna ögon, att han hastigt måste stänga till och låsa dörren. Hon skulle icke se dem: de förrädiska dropparne, som gled ned för hans fårade kinder ned i skägget.

I dag var gubben så stilla och tyst, och sakta och tyst skred också Gisela fram vid hans sida. Slutligen stannade de. De hade kommit fram till samtalsrummets dörr. Fångvaktaren öppnade densamma och lät delinqventen inträda, sjelf blef han utanför.

Med sänkt hufvud och blicken fäst på golvet stod den olyckliga nu derinne på tröskeln till det rum, der hon skulle få veta landsherrens beslut. Måne benådning eller död af bödelshanden vinkade mot henne? Med förkrossande tyngd lade sig denna fråga på hennes hjerta, som under flera sekunder upphörde att slå.

Allmänne åklagaren derborta vid bordet midt emot hade rest sig med ett papper i handen.

"Var god och kom närmare!" ropade han med fulltonig röst.

Den olyckliga lydde. Ännu djupare hade hennes hufvud sjunkit ned mot bröstet, då hon nu med tunga steg trädde till midten af salen.

Embetsmannen höjde sin röst:

"I den —"

Han förstummades plötsligt under det den olyckliga högt rätade upp sig. Liksom ett skimmer af förklaring flög öfver hennes ansikte, hennes blick strålade i öfverjordisk glans.

Hon tryckte de fina snöhvita händerna mot sin stormigt böljande barm, som syntes vilja spränga hennes lif.

Hennes läppar rörde sig som om de ville tala, framhviska ett dyrbart namn, men hennes tunga syntes vara förlamad, munnen förstummad.

En salig känsla genomför hennes bröst, förklarade hennes drag och trängde sig igenom hela hennes väsen med en sådan öfverfullhet af behag och tjusningskraft, som blott kan framsvälla ur oskuldens och ungdomens brunn. Gisela erbjöd åter den förtrollande, bedårande anblick, som en gång fyllde denne mans hjerta med hänförelse, en gång, då ännu ej de bittra bedröfvelsernas svallvågor hade brusat omkring hennes lefnads-skepp.

Den unge embetsmannens rörelse trotsade också hvarje beskrifning. En mörk rodnad vexlade i snabb följd med en dödlig blekhet på hans kinder. Blicken från hans uttrycksfulla ögon syntes än vara nära att slockna, än blossade det upp i densamma med stark liflighet.

Papperet hade för länge sedan glidit ur hans hand, och denna sökte nu vinna bordet till stödjepunkt, då den unge, så kraftigt byggde mannen hade vacklat åt sidan, liksom träffad af osynliga klubbslag.

Men endast några ögonblick räckte hans bedöfnig — snart hade det lyckats honom att beherska den inre stormen.

"Gisela, är det verkligen du?" stammade han och gick derpå med vidt utbredda armar mot henne, liksom om han ville omfamna henne. — Men hon sträckte afvärjande sina händer emot honom. — "Glöm ej, Edmund, att jag är en åt den smakfulla bödelsdöden invigd olycklig!" darrade det från hennes läppar.

"Du, Gisela, du ett bödelns offer?" trängde det nu fram ur hans bröst hest och tryckt. Bröstet höjde och sänkte sig under tunga andetag, liksom om det trycktes af en mara.

"Ödets hjul har ryckt mig in i sitt maskineri — jag är räddningslöst förlorad!" sade Gisela.

Allmänne åklagaren hade låtit armarne sjunka ned.

"Och för hvad beskyller man dig, olyckliga?"

"För — mord!"

Då utstötte han ett kort, klart skratt, men det ljud konstladt, onaturligt.

"Den unge mjölnarsonen, om hvilken jag ännu i afskedsstunden berättade för dig, att han så ihärdigt sökte vinna min hand, har man funnit under golfvet till min sängkammare — mördad — förgiftad. Liket hade redan öfvergått till stark föruttnelse, så att läkarne ej ens kunde bestämma huru länge han legat der."

"Huru, och man var i stånd att bevisa, att du fullbordadt det förskräckliga dådet?"

Gisela nickade jakande, under det hennes kinders rodnad fick en något högre färg.

"Tillåt mig, älskade Edmund, att gå in på enskildheterna i detta rysliga drama, hvars tråkiga medelpunkt jag bildar; undersökningshandlingarna, som säkerligen äro tillgängliga för dig, skola öfvertyga dig, med hvilken raffinerad slughet mina fiender hafva skridit till verket för att stämpla mig som mörderska."

I åsyn af förskräckligheten i sakernas närvarande ställning, hade den unge embetsmannen sjunkit ner på en stol alldeles tillintetgjord.

Hans manligt sköna, af ett ljust helskäggy prydda ansikte återspeglade allt för tydligt de förtviflade kval, som rasade genom hans bröst.

En lång, smärtsam suck, lik en döendes sista rossling, uppsteg ur hans hjertas innersta djup.

Hela minuter stirrade han ned framför sig liksom själsfrånvarande. — Han liknade en menniska, som under en marridt kröker och vänder sig, och förgäfves spänner alla sina krafter för att slita sig ifrån ett drömlikt spökes polyparmar.

Plötsligt gjorde han en hastig rörelse och for upp. — Hans ansiktsdrag hade antagit ett fruktansvärdt uttryck.

"Ha, du förbannelsevärda öde", skälfde det från hans läppar, "till hvilket elände har du icke utkorat mig!"

Då lades tvenne sköna kvinnoarmar, mjuka och varma, kring hans hals. — "Edmund!"

Melodiskt ljuft, liksom fordom, ljud detta ord i hans öra.

Vid klangen af denna röst hemtade han djupt efter anden, hon hade plötsligt framtrölat ett paradiset af sällhet för hans själ, en himmel af den salighet, som han en gång smakat vid Giselas sida.

Han slingrade båda sina armar omkring den ljufva gestalten och drog henne nästan våldsamt till sitt bröst.

"Gisela — mitt hjertas enda utkorade, så — så återse vi hvarandra!" frambröt det nu ur hans älskande, af bekymmer sönderslitna bröst.

Hon tryckte sitt ansikte till hans skuldra, under det krampaktiga snyftningar skakade hennes kropp.

Öfver Edmunds kinder gledo två stora tårar.

Den stela förtrollningen i hans inre syntes vara bruten.

Gisela kände de varma dropparne på sitt ansikte, hvilka perlade fram ur hennes älsklings ögon.

Då upplyfte hon hufvudet, hennes sköna, af tårar beslöjade blick fäste sig vid de dyra dragen hos denne man, i hvars älskande omfamning hennes jungfruliga hjerta för första gången hade vaknat ur barndomsdrömmen.

Hon hade skänkt honom sin första, heliga, rena kärlek, och han, han hade svurit att blifva henne trogen, trogen ända till döden.

Och att han hade hållit denna ed, det sade henne de tårar, som hon såg darra på hans kinder.

Då blef det plötsligt ljust i hennes eländes natt, och genom smärta, bekymmer och dödsångest framträngde jublet från ett lyckliggjordt hjerta.

"Han älskar dig och skall älska dig, om den bittra döden, den mörka grafven omsluter dig i morgon! Den ensamme kulen, under hvilken man har bäddat din ljufva ungdomsdröm, den skall aldrig blifva glömd, aldrig vara öfvergifven; ty han, som älskar dig så, skall komma och knäböja på den gula sanden och åt ditt minne helga en blomma, en tår af smärtsam hågkomst!"

Ögonblick försvunno, men under dessa ögonblick trängde sig ett helt haf af sötma tillsamman, en ocean af bitterhet för de hjertan, som slogo mot hvarandra så lyckligt och hoppfullt.

Så stodo de der, under en stilla omfamning, med läppar tryckta mot läppar, bröst slutande sig tätt intill bröst, liksom fordom, då de i den ljufva majnatten under den månbegjutna linden förnyade under ett sista farväl ederna om obrottslig, trogen kärlek.

Och måne och stjernor hade då blickat ner på dem så vänligt och ljust, som om de ville välsigna deras hjerteförbund

och önska de älskande lycka till en lång, skön framtid, full af solsken från den renaste kärlek, fröjd och lycka.

Men nu, hvilket återseende!

Väl voro de åter förenade, väl höllo de hvarandra ånyo innerligt omslutna, väl kände Edmund, att den ljufva mön darade under hans kärlekskyss, kände livets varma pulsslag i hans hjerteutkorades sköna kropp; men var hon då icke dödens säkra byte, ett rof för grafven och förruttnelsen?! Förskräckliga tanke! Var icke denna liljerena svanhals, mot hvilken han hårdt tryckte sina läppar, bestämd för att blifva grymt genomhuggen af bödelns yxa?

Några timmar ännu, och detta härliga jungfrublomster var brutet, af den blodiga dödens grofva hand dömdt att vissna bort.

Några timmar ännu, och så mycken skönhet och täckhet, så mycket i en bedårande kvinnogestalt utprägladt behag skulle vara uppslukadt af den ensamma grafven.

Fruktansvärda tanke, dubbelt fruktansvärd för Edmund, som hotades af denna förskräckliga — oersättliga förlust.

Då blixtrade plötsligt en annan tanke fram för hans själ, en tanke, på hvilken hans slocknande hopp upptändes till en ljus låga.

"Gisela, du skall, du måste blifva räddad!" utropade han, i det han lösgjorde sig från hennes omfamning.

Hastigt gick han fram till bordet och grep de der liggande undersökningshandlingarna.

Blott flyktigt genomögnade han den stora pappersbundten, till dess hans blick slutligen under en längre tid blef fäst på ett blad. Han vände derpå om bladet och fortfor att läsa, och ju längre han läste, desto mörkare blefvo hans drag, desto våldsammare blef hans rörelse.

Till sist lade han samman handlingarna och kastade dem våldsamt på bordet. Derpå vände han sig till Gisela, som hade slagit sig ned på en stol.

"Alltså hafva endast de omständigheterna, att man funnit mjölnarsonens lik under ditt sängkammargolf och en giftflaska, till hälften fylld med gift, gömd i din säng, varit tillräckliga för att förkunna dödsdomen för dig?" sade han, knappast herre öfver sin rörelse.

"Jurmännens domsslut lydde: skyldig", svarade Gisela med ett rörande leende.

"Åh, om jag hade varit din advokat, skulle jag hafva framfört ett glänsande frikännande."

Den olyckliga reste sig och sväfvade som en elfva mot den älskade.

"Så är du då öfvertygad om min oskuld, dyraste Edmund?" frågade hon, i det en perlkrans af tårar kantade hennes långa ögonhår. "Du tror på min oskuld?"

"Så fast, som jag tror, att en engel ej kan göra djefvulens verk."

Gisela fattade nu hans hand, och innan han kunde hindra det, pressade hon den innerligt mot sina läppar.

"Tack, hjertligt tack för denna bekännelse!" framstötte hon under snyftningar, i det en ström af tårar flöt öfver hennes kinder.

Edmund drog henne ånyo hjertligt till sitt bröst.

"Ända hitintills har jag endast känt ditt dopnamn, jag har ej vetat, hvem du är och hvems dotter du är, har ej vetat något om din härkomst, om din vagga har stått i en hydda eller i ett palats; men ett visste jag om dig, — jag visste, att du är en äkta perla af ditt kön, en ren rosenknopp ibland blommorna i kvinnoträdgården, och att veta detta enda var nog för att göra mig lycklig, var också nog för att städse lifligt och vaket hos mig uppehålla längtan efter att få ega dig."

Han tystnade och andades djupt. — Gisela log genom tårarne mot den inspirerade loftalaren. Derpå böjde hon sitt ansikte mot honom full af tillgifvenhet och kärlek, och åter förenades bådas läppar till en lång, glödande kyss.

"Då jag första gången såg dig", fortsatte Edmund åter, — "på den blommiga ängen vid kanten af källan var det som mitt lyckliga öga först fick se dig — i den ljusa klädningen, med det gula, lockiga håret, som frigjordt böljade kring din snöhvita nacke, så trodde jag mig se en engel, som kommit för att smycka mark och äng med blommor. Ditt ansikte var så glädigt och solljust, dina blå ögon så sköna, så outgrundliga, din blick så glänsande och klar! O, hur skulle jag kunna uttala, hvad jag då kände i mitt hjerta, när jag såg dig, dyraste Gisela, sitta sådan, en blomma bland blommorna! — Äfven på mig gick i uppfyllese, hvad skalden säger så vackert:

"Och plötsligt som en blixet det for mig genom pannan,

Den är det, henne eller ingen annan!"

Gisela log matt.

"Det skulle kanske varit bättre för dig, att du aldrig hade fått se mig!"

Nu var det Edmund, som tryckte hennes sköna, rosiga fingrar till sina läppar.

"Ack, med mitt sista andetag skall jag välsigna det ögonblick, som lärt mig finna dig!" sade han med hänförelse.

Gisela lade sitt lockiga hufvud till hans bröst.

"Ack! hvarför är blott en så kort varaktighet beskärd åt vår så sköna kärleksdröm!?"

Edmund for tillsamman.

"Hvad vill du säga dermed?" framstötte han häftigt.

"Att inom några timmar har vår ljufva, lyckliga kärleksdröm —"

"Håll upp, Gisela!" afbröt han henne. "Det förskräckliga, det afskyvärda, hvarpå du tänker, skall aldrig ske, aldrig, hör du?"

Den olyckliga pekade på det ödesdigra bladet, som låg på bordet.

"Se der, — är det icke beseglandet af mitt öde?"

"Gisela!"

"Och det är ju du sjelf, min egen älskling, på hvilken den sorgliga pikten har fallit att förkunna för mig, att länsherren icke känt sig manad till att göra bruk af sin benådningsrätt, och ännu mer, att det är hans vilja att lemna fritt lopp åt rättvisan."

Under det att hon sade detta hade Edmund fattat bladet med det ödesdigra innehåll.

Hans ansigte var dödsblekt, blicken glanslös och stirrande, de af hänförelse upptända dragen tycktes hafva försténats.

"Jag skall nu göra min sorgliga plikt!" sade han med afstannande andedrägt. — Gisela gick ett steg närmare. Äfven ur hennes ansikte hade allt lif vikit bort. — Kindernas och läpparnes färg hade förbleknat.

Det ryckte krampaktigt omkring den hårdt slutna munnen.

Nu var det icke mer två älskande, som stodo gentemot hvarandra, utan åklagare och brottsling.

Ett uppskakande ögonblick var det, som nu följde.

Med fast röst uppläste embetsmannen domen, enligt hvilken ogifta Gisela Hellmuth, dotter till jägmästare Fredrik Hellmuth, blifvit befunnen skyldig till uppsåtligt mord och dömd till döden, samt att straffet enligt bruket i landet skulle utföras genom bödelns yxa.

På denna fruktansvärda mening följde förklaringen, att då länsherren hade afstått från att göra bruk af sin benådningsrätt, numera rättvisan skulle hafva fritt lopp, hvarför verkställandet af domen skulle ega rum nästa morgon klockan half sju.

Nu doppade embetsmannen pennan i bläckkaret och räckte den åt delinquenten.

"Skrif under!" sade han med en viss brådska.

Gisela tog pennan och satte med darrande hand sin namnteckning under — dödsdomen.

Dermed var den sorgliga akten utförd, lagens fordringar voro uppfyllda.

Allmänne åklagaren lade bladet till aktstyckena.

Derpå for han med handen öfver pannan, på hvilken stora svett droppar perlade.

Han hade utfört den svåraste embetsåtgärd i sitt lif. Under fem minuter hade han skött sitt embete, under fem minuter med en viljekraft af jern bannlyst känslorna i sitt bröst; nu var denna korta, men dock en evighet uppvägande tid öfver, och han fick åter blifva människa, fick åter lemna fritt lopp åt sina känslor. — Från tornet på det närbelägna rådhuset slog elfte timman på förmiddagen.

Den första klocktonen gaf de älskande en påminnelse om tidens snabba flykt.

Der ute i korridoren skramlade en nyckelknippa.

Gisela kastade en sorgsen blick på dörren.

Såväl här som der en maning, att ögonblicken för samvaron med den älskade voro tilländalupna, och att det var tid att vända tillbaka till den ensliga fängelsecellen.

Edmund gick mot henne. Det var ögonskenligt, att han synnerligen bemödade sig att vara stark och synas lugn.

Hans tillförsikt, hans hopp skulle trösta och uppehålla den älskade, skulle uppfylla hennes hjerta med mod att möta den närmaste framtidens hemska tilldragelser.

"Gisela", sade han, i det han fattade hennes hand, "du lär säkert i tysthet hafva frågat dig sjelf, huru det kommer sig att vi nu hafva råkat hvarandra på detta ställe."

Hon böjde litet på hufvudet.

"Redan för några månader sedan har jag aflagt min juridiska examen. För att kunna vara nära dig, min älskling, har jag sträfvat efter att bli förflyttad till denna stad. För kort tid

sedan erhöll jag order af vederbörande myndighet att genast begifva mig hit för att träda i stället för den här varande allmänne åklagaren, som insjuknat. Först i går middag anlände jag hit."

"En välvillig ödets skickelse, som ville bereda oss ett tillfälle att återse hvarandra ännu på grafvens tröskel", sade Gisela med en blick upp till hennes älskade.

Denne slöt hennes bildsköna gestalt i sin famn, liksom om han ville skydda sitt hjertas utkorade för osynliga våldsbragder.

"Jag skall tvinga ödet att öfverlemnna dig åt mig, i annat fall — må det uppsluka äfven ett andra offer!"

"Uppgif din afsikt att rädda mig från döden, ty min räddning ligger ej mera inom möjlighetens område."

"Att lefva utan dig, min älskade, vore ett kval för mig, en långsam död, ett grymt försmäktande i längtan" — —

"Tiden läker alla sår. Hon skall lära dig att glömma den "arma synderskan", som lade sitt skuldlösa hufvud —"

"Håll upp, Gisela!" ropade han, i det han tillslöt hennes mun med en kyss. "Redan tanken på, att du måste bestiga schavotten, är tillräcklig för att göra mig vansinnig, att — döda mig."

"Men huru vill du väl afvända det förskräckliga ödet från mig?"

"Jag skall skynda till fursten, jag skall falla till hans fötter och bedja om nåd för dig."

"Och om det blir utan resultat?"

"Då skall jag åtminstone söka utverka ett uppskof af domens verkställande."

"Uppskof? Hvad skulle det gagna oss?"

"Vi skulle vinna tid och i och med detsamma allt."

Gisela höjde axlarna knappt märkbart. Det var ett tecken på, hur litet hon delade den älskades tillförsikt.

Åter förnam man i korridoren skramlet af nycklar. Den gamle fängvaktaren, hvilken plikten kallade derifrån, hade blifvit otålig; men han vågade ej påminna stadsadvokaten.

"Och nu, mitt hjertas dyraste, låt oss skiljas!" sade Edmund, i det han för sista gången slöt den sköna gestalten i sin famn. — Under flera sekunder möttes ännu deras hjertan i ett slag. Det var ett ljuft, men dock förskräckligt ögonblick för de älskande. Den unge mannen riktigt hakade sig fast vid hoppet

att kunna rädda sin kära Gisela, liksom en drunknande griper om skeppsplankan; men huru svagt, huru ovisst och bedrägligt var ej detta hopp!

Gisela deremot, denna martyr för ödet, hade redan för länge sedan lemnat hvarje hopp. Och därför slog hennes hjerta så ängsligt under denna sista omfamning.

Vissەرligen vinkade mot dem ännu ett återseende. Men hvar? — Vid foten af schavotten!

Ack! Der gafs det inga omfamningar mer, inga kyssar, intet utbyte af ömhet, der herskade endast den jernhårda lagen, embetet, plikten, der stodo de åter mot hvarandra som åklagare och brottsling, och embetsmannen måste bryta stafven öfver den "arma synderskans" lif, måste i kraft af sitt embete öfverlemna henne åt skarprättaren, åt dödens omfamning!

Det var ej några drömbilder, ej några töckengestalter eller alster af en sjuk fantasi, som mörka, hotande och blodiga uppförde en vild ringdans för de älskandes inre syn; nej! den kommande morgonens klara, nakna verklighet hade i förväg kastat skuggorna af sina förskräckligheter.

Hvad under, om hjertat bäfvade och bröstet krymptes samman, om kalla rysningar af dödsqual gingo genom själen! — Midt ibland förtviflans kval erinrade sig Edmund, att hans älskings lif kanhända vore beroende af minuter. Med mildt våld slet han sig från hennes krampaktiga omfamning.

"Farväl till härnäst, Gisela!" hviskade han till henne.

"Farväl, Edmund!" snyftade den olyckliga.

Han tog hennes arm och förde den vacklande flickan till dörren, som ledde till korridoren.

"Jag skall rädda dig, mitt lifs engel. I natt, förrän ännu den nya dagen frambryter i öster, skall jag vara i din cell och förkunna dig nåd — lif. Låt därför hoppet tåga in i ditt hjerta och var utan fruktan!"

Den olyckliga tackade honom genom en stum handtryckning. —

Men den blick, som hon såsom en sista afskedshelsning riktade mot hans ansikte, var full af vemod och smärta och sade honom tydligare, än ord skulle hafva förmått, att den sista gnista af hopp, för alltid hade slocknat i hennes bröst. Edmund trodde sig gissa, hvad som försiggick i hennes inre. Han närmade sin mun till hennes öra.

"Jag kommer!" hviskade han, "vore det också blott för att få — dö med dig!"

Giselas ansikte förklarades med ett nästan svärmiskt ljuft leende. — Det syntes, som om dödsbruden gladde sig öfver ett återseende af sin älskling i — grafvens mörka, svala bröllopskammare.

Edmund fattade ännu en gång Giselas hand och tryckte den krampaktigt.

"Jag kommer, älskade Gisela! — Och skulle alla mina förhoppningar visa sig vara bedrägliga, då" — han hemtade andan tungt och djupt "då skall jag vid foten af schavotten i den förolämpade rättvisans namn tillropa vårt förbannelsevärda öde:

"Tag äfven ett andra offers blod
Och skåda kärleks och trohets mod!"

Med hastiga steg lemnade han nu rummet genom en annan dörr. —

Fem minuter senare befann sig Gisela åter i sin ensamma fängelsecell.
